

Jarig

Het is nog vroeg als Zsa Zsa wakker wordt. Ze springt meteen uit bed en rent naar de kamer van Willy.

'Ik ben jarig!' Ze springt op Willy's bed.

Willy doet net of hij gewoon doorslaapt. Zsa Zsa springt nog iets harder.

Plotseling komt Willy overeind en trekt haar aan haar benen onderuit.

'Help!' gilt Zsa Zsa. Ze stort neer op het zachte dons.

‘Je bent een monster!’ zegt Willy met zijn schurende ochtendstem. ‘Een monster van tien. Gefeliciteerd, grote meid van me.’ Hij trekt haar naar zich toe.

‘Au!’ roept Zsa Zsa. ‘Dat was een egelkus.’

‘Sorry,’ zegt Willy, terwijl hij over zijn rode stoppelbaardje krabt.

Ze grinnikt en kruipt tegen hem aan. ‘Vertel van toen je me vond.’

Willy fronst zijn borstelige wenkbrauwen.

‘Zsa Zsa, je bent nu tien, is dat geen mooie leeftijd om ermee te stoppen?’

‘Ik ben jarig en als ik jarig ben, wil ik mijn verhaal,’ zegt Zsa Zsa. Ze nestelt zich tevreden tegen hem aan.

‘Zoals u wilt, mevrouw,’ verzucht Willy. Hij kucht even en gaat half rechtop zitten.

‘Het was een gure ochtend in oktober, nu alweer tien jaar geleden.’

Hij grijnst even naar Zsa Zsa. ‘Tien jaar!’ Willy aait over haar chocoladebruine haar. ‘Ik voerde eerst de varkens en de koeien. Ze kregen natuurlijk allemaal wat extra’s, want het was een bijzondere dag.’

Zsa Zsa doet genietend haar ogen dicht. ‘Wat voor dag was het dan?’ vraagt ze.

‘Het was... Werelddierendag,’ antwoordt Willy langzaam.

‘Werelddierendag,’ zegt Zsa Zsa hem zachtjes na.

‘Toen ik eieren ging rapen,’ gaat Willy verder, ‘zag ik in de hoek iets vreemds liggen. Eerst dacht ik dat het een reuzenei was.’

Zsa Zsa giechelt.

‘Maar het was geen ei, het was jij!’ En weer krijgt Zsa Zsa een egelkus.

‘Zullen we dan nu naar beneden gaan?’ Willy hijst zichzelf helemaal over-eind.

‘Neehee, je bent nog niet klaar!’ Zsa Zsa trekt hem aan zijn pyjama terug. Willy kijkt haar smekend aan. ‘Maar ik heb zo’n zin in koffie!’

‘Afmaken,’ zegt Zsa Zsa streng. ‘Wat had ik aan?’

‘Hm,’ zegt Willy. ‘Eens even diep nadenken...’

‘Doe niet zo flauw!’

‘Oké, je had een heel zacht en roze babypakje aan. En je was in een witte wollen deken gewikkeld. Daardoor leek je ook net een groot ei. Ik pakte je op en toen zag ik het briefje dat op je deken zat gespeld.’

Zsa Zsa gaat in gedachten naar de muur boven de open haard in de huiskamer. Daar hangt het briefje nog altijd. Achter glas.

‘Je weet,’ zegt Willy. ‘Ik had je het liefst Elisabeth genoemd...’

‘Getsie!’ Zsa Zsa rilt.

‘Maar ik begreep dat je zo niet zou heten,’ gaat hij onverstoorbaar verder.

‘Je naam is het enige wat je ouders je gegeven hebben.’

‘En jou,’ zegt Zsa Zsa. ‘Ze hebben jou ook aan mij gegeven.’

‘Ja,’ zegt Willy lachend. ‘Wij hebben elkaar gekregen.’

‘Nu wil ik mijn cadeautjes!’ Zsa Zsa springt uit bed.

‘Wacht even!’ Willy kijkt plotseling heel ernstig. ‘Zsa Zsa, dit jaar heb ik maar één cadeautje voor je kunnen kopen.’

‘O,’ zegt Zsa Zsa teleurgesteld.

‘Het spijt me,’ zegt Willy.

‘Geeft niks hoor,’ antwoordt Zsa Zsa snel. Ze snapt het best. Willy moet zuinig zijn met geld. De laatste tijd maakt hij zich steeds zorgen, de dieren brengen niet meer genoeg op.

‘Ga je mee?’ Willy steekt zijn hand uit. Samen lopen ze de trap af.

De kamer is versierd, net als andere jaren. Haar stoel is versierd, net als andere jaren. Maar... er ligt niks op tafel! Niet eens één cadeautje.

‘D-de tafel is leeg,’ stamelt Zsa Zsa.

Willy lacht geheimzinnig. ‘Je cadeautje staat buiten.’

Wat is dat nou voor raars? Nieuwsgierig loopt Zsa Zsa naar buiten. Op het erf staat een glimmende nieuwe fiets met tien gekleurde ballonnen eraan.

‘Een fiets!’ Zsa Zsa springt erop en fietst tien rondjes om Willy heen. Dan stapt ze af om hem een dikke knuffel te geven.

'Vind je hem mooi?'
'Hij is prachtig!'

Zsa Zsa doet een bijzondere ontdekking

Na het ontbijt gaan ze samen de dieren voeren. Viktor, hun hond, staat al te wachten. Of eigenlijk is het meer Willy's hond, want hij loopt altijd achter Willy aan.

Het is een klein stukje naar de schuur waar al het voer staat, maar Zsa Zsa gaat toch op haar nieuwe fiets. Willy neemt grote stappen om haar bij te kunnen houden.

'Heb je wat extra's voor ze gekocht?' vraagt Zsa Zsa.

Willy houdt zijn pas in en slaat met zijn hand tegen zijn voorhoofd. 'Wat stom, helemaal vergeten!'

'Maar het is dierendag!' roept Zsa Zsa verontwaardigd. 'Werelddierendag!' 'Maak je niet zo druk,' zegt Willy, als hij haar boze gezicht ziet. 'De beesten weten heus niet welke dag het vandaag is.'

'Ik vind het stom!' roept Zsa Zsa.

Ze wacht niet meer op Willy en fietst snel naar de schuur. Als hij zo doet, dan gaat ze net zo lief alleen. Voordat Willy haar heeft kunnen inhalen, is ze er al. Snel vult ze de maatbeker met graan voor de kippen. Ze houdt van alle dieren, maar met de kippen heeft ze iets speciaals. Ze is tenslotte in hun hok geboren. Of nou ja, te vondeling gelegd.

'Ik ben tien, tien, tien,' zingt ze terwijl ze met een emmer vol graan naar het kippenhok loopt. 'Tien, tien, tien en het is Werelddierendag.'

‘Ook gefeliciteerd!’ roept Zsa Zsa terwijl ze het graan rondstrooit. De kippen vegen wat met hun tenen, brengen hun snavel tot vlak bij het graan en kijken dan weer nuffig op.

‘Zelfs vandáág,’ kakelen ze.

‘Wat bedoel je met vandáág?’ vraagt Zsa Zsa. Van schrik laat ze haar emmer vallen. Ze praat als een kip! Het klinkt als: ‘Tok, tok, toook?’

‘Het kleine mens spreekt Kakels!’ roept een dikke bruine kip.

Een van de kippen steekt haar kop door het luik naar het buitenverblijf.

‘Hé, Hein, kom eens,’ kakelt ze.

Even later wurmt een mooie witte haan zich naar binnen.

‘Dames, wat is dit voor drukte?’ vraagt hij.

‘Zij verstaat ons en wij verstaan haar!’ De kippen kakelen opgewonden door elkaar. Zsa Zsa durft geen geluid meer te maken. Ze wil haar emmer

pakken en weglopen, maar de witte haan gaat voor haar staan. Het is een grote haan, hij komt tot haar knieën. Hij kijkt haar met een schuine kop aan, zijn kraaloojjes glijden van onder naar boven.

‘Zeg es wat?’ vraagt hij.

Zsa Zsa kijkt ongemakkelijk om zich heen. ‘Eh...’ zegt ze. En het klinkt als: ‘Too...’

‘Wel alle regenwormen, je kakelt!’ Hein wipt opgewonden op en neer.

‘Nou, dat komt mooi uit,’ gaat hij verder. ‘We zeggen al weken tegen de baas dat het voedsel van inferieure kwaliteit is.’

‘Van wat?’ vraagt Zsa Zsa.

‘Dat het graan niet te vreten is, bedoelt hij!’ kakelt de dikke kip.

‘We kregen altijd heerlijk mals graan,’ legt Hein uit. ‘Maar de laatste tijd zijn het van die harde taaie korrels.’

‘Vieze troep!’ gilt de dikke kip.

‘Gedraag je, Uf,’ kakelt Hein streng. ‘En dan nog wat,’ kakelt hij verder, ‘de baas komt steeds hier, om dingen te meten. Krijgen we misschien een nieuw hok?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordt Zsa Zsa.

‘Dat is jammer,’ kakelt Hein. ‘Maar je kunt er nu tenminste wel voor zorgen dat we weer ons heerlijke malse graan terugkrijgen.’ Hein pikt zachtjes tegen Zsa Zsa’s knie. ‘Dat doe je toch?’

‘Eh... ja, ik zal het zeggen,’ belooft Zsa Zsa. Al vraagt ze zich af hóé ze dat moet zeggen. Willy, ik kan met de kippen praten. Dat gelooft hij nooit! Ze gelooft het zelf nog nauwelijks.

‘Mooi, dat is dan opgelost,’ beslist Hein. ‘Kom, dames, ik zal wat verse wormen voor jullie opkrabbelen.’

‘Heintje toch, hi hi,’ kakelen een paar kleine kipjes. Ze proberen ineens allemaal tegelijk om door het luik naar buiten te klimmen.

‘Wacht!’ kakelt Zsa Zsa.

Het gekakel verstomt, een heleboel kleine kippenoogjes kijken Zsa Zsa aan.

‘I-ik heb nog een vraagje,’ kakelt Zsa Zsa verlegen. ‘Weten jullie misschien ook hoe het kómt dat ik Kips...’

‘Kakels,’ verbetert Hein.

‘Eh... dat ik ineens met jullie kan praten?’ vraagt Zsa Zsa.

De kippen zijn een ogenblik stil. Nee, schudden ze dan allemaal tegelijk.

En ze wippen met hun verenkontjes één voor één naar buiten.

Zsa Zsa blijft alleen achter.

Plotseling bekruipt haar een angstige gedachte. Zou ze nog wel normaal kunnen praten, als een mens? Misschien was haar echte moeder wel een heks en heeft ze haar betoverd. Zodat ze vanaf haar tiende verjaardag alleen nog maar kan kakelen. Zsa Zsa haalt diep adem. Er is maar één manier om erachter te komen of ze nog als een mens kan praten. Ze moet iets zeggen. Nu.

‘Ikpakmijnemmer,’ zegt ze snel. Pff, gelukkig, het klinkt volkomen normaal. Opgelucht pakt ze haar lege emmer en loopt ermee het kippenhok uit. Als ze het deurtje weer dicht wil doen, steekt er ineens een poot tussen. Het is Hein.

‘Ik hoorde net dat je vandaag jarig bent,’ kakelt hij.

Zsa Zsa knikt.

‘Gefeliciteerd.’

‘Dank je,’ kakelt Zsa Zsa. Ze wil weer doorlopen, maar Hein blijft staan.

‘Ik denk dat het iets te maken heeft met dat je op deze dag jarig bent,’ kakelt hij. ‘Dat je kunt praten met ons, bedoel ik.’

‘O,’ kakelt Zsa Zsa. Als dat zo was, dan zou ze het al eerder gekund hebben, toch? Ze is al jaren op deze dag jarig. Maar het lijkt haar niet aardig om Hein tegen te kakelen.

‘Een van mijn voorvaderen heeft bij een boer gewoond die het was,’ vertelt Hein. ‘Ik was het vergeten, maar toen Uf net zei dat je vandaag jarig bent, schoot het me weer te binnen.’

‘En wat was die boer dan?’ vraagt Zsa Zsa.

‘Dierenbabbelaar.’